

Tijdens de jaarlijkse vakantie aan de Zeeuwse kust merkt Eline dat haar vriendin Lydia erg gespannen is. Komt dit door het opzichtige geflirt van haar man of is er meer aan de hand...

LINDA VAN RIJN

ZOUTELANDE

LITERAIRE THRILLER

INKIJK EXEMPLAAR

Linda van Rijn

Zoutelande

Literaire thriller

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

Juli

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

RECHERCHEUR SUZANNE DE NOOIJER LIEP MET SNELLE passen over het strand. De zee had zich teruggetrokken, maar het zand was nog nat. Ze vorderde snel. Het was warm, de zon was al uren geleden opgekomen. Toen Suzanne rond vijf uur wakker was geworden, was het al licht aan het worden. Ze was eraan gewend dat ze bij het krieken van de dag klaarwakker in bed lag, hoe laat ze ook naar bed ging. Weinig slaap nodig hebben was zowel een vloek als een zegen. Inmiddels had ze het maar gewoon geaccepteerd. Haar dag telde meer uren, dat was prettig.

In de uren dat anderen nog lagen te slapen, had zij heel wat af gepiekerd, zeker wanneer ze aan een ingewikkelde zaak werkte. Zodra de radertjes in haar hoofd begonnen te draaien, leek het of iedere vezel in haar lichaam wakker werd. Soms was het fijn wat tijd te hebben om haar

gedachten ongestoord de vrije loop te laten, maar even zo vaak had zelfs de kleinste gedachte aan een zaak het laatste restje slaap definitief weggepoetst.

Haar laatste zaak was net vorige week tot een oplossing gekomen, vrij abrupt, doordat de man die ze tot dan toe als een belangrijke getuige hadden beschouwd, zomaar uit het niets een volledige bekentenis aflegde. Suzanne wist nog steeds niet waarom hij dat had gedaan, maar volgens zijn advocaat was zijn gewetenswroeging hem te veel geworden. In ieder geval hadden ze na maanden eindelijk antwoord op de vraag wie er verantwoordelijk was voor het begraven van een zestigjarige vrouw in haar eigen tuin in Domburg, en wie kort daarvoor haar schedel had ingeslagen met een voorwerp dat hard en zwaar moest zijn geweest. Een honkbalknuppel, was het vermoeden geweest. Een stompe hamer, had de dader opgebiecht. Zo eentje die jaren in een schuur had gelegen en zomaar ineens van een nutteloos stuk gereedschap tot een moordwapen was verworden. Het motief was nog volkomen onduidelijk, maar met de bekentenis was de zaak zo ver opgelost dat het rechercheteam gehalveerd had kunnen worden. Suzanne hoorde bij de rechercheurs die van de zaak waren gehaald. De afgelopen week had ze zich beziggehouden met kleine zaken – inbraken, een geval van stalking dat niet veel om het lijf leek te hebben, twee auto-branden. Ze richtte haar blik recht vooruit. De komende week zou er anders uitzien, dat wist ze wel zeker.

Verderop, ter hoogte van de paalhoofden, had zich een groepje collega's verzameld. Een meter of twintig meer richting de duinen stond nog een groep mensen, groter. Publiek. Er waren al schermen geplaatst, die klapperden

in de wind. Rood-wit afzetlint hield de mensen op afstand, een paar collega's waren belast met de taak om pottenkijkers te weren. Het was een prachtige zaterdagochtend in het hoogseizoen, de groep groeide in rap tempo aan. Suzanne wierp een blik op de zee. Rustig rolden de golven het strand op. Het ruisende ritme zat zo in haar hoofd, dat ze het amper nog opmerkte. Er stond een lichte bries, die zout aanvoerde dat ze op haar lippen proefde.

Ze veegde een lok blond haar weg die was losgeraakt uit haar staart. Hij plakte aan haar voorhoofd. Als rechercheur droeg ze geen uniform, behalve af en toe een windbreker met groot het woord POLITIE op de achterkant. Dat betekende echter niet dat ze op warme dagen als deze de vrijheid had om in een korte broek te verschijnen. Haar jeans voelde warm rond haar benen en haar donkergroene sneakers begonnen vol zand te lopen.

In haar hoofd maakte ze alvast een voorstelling van wat ze zo meteen te zien zou krijgen. Ze hield bijna onmerkbaar even haar pas in. Een seconde, misschien minder, had ze nodig om zich voor te bereiden. Er flitsten plaatjes voorbij op haar netvlies.

Het wende nooit echt.

Ze was niet dol op verdrinkingen. Hier in Zeeland waren het er nogal wat. Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze een lichaam had gezien dat lang in het water had gelegen. Ze was drieëntwintig en net begonnen als agent op straat. Een wandelaar had 'iets' in een sloot gezien, was zijn melding geweest. Het was tegen het einde van een nachtdienst, in het late voorjaar. Het gras op de walkant was nat geweest van de dauw. Ze was nog bijna in het water gegleden, wat haar collega geestig had gevonden. Op de plek

waar de melder mogelijk iets had gezien, was de begroeiing dicht. Riet had hun het zicht ontnomen en aan de rand van de sloot dreef een kleed van kroos, afgebroken takken en waterplanten. Ze waren ruim een halfuur aan het zoeken geweest en wilden het net opgeven, toen Suzanne ineens een heel eind verderop die schoen had gezien.

Hij lag er al een tijdje, waarschijnlijk meer dan een maand. Ze wist van het opzwellen, de grijze kleur van de huid, de ontbinding, maar die theorie had haar op geen enkele manier kunnen voorbereiden op de aanblik. Ze had de rest van de dag zitten trillen, ze had geen hap door haar keel kunnen krijgen en dat ze niet had overgegeven, was te danken geweest aan een uiterste krachtsinspanning.

Het wende misschien niet, maar ze had inmiddels genoeg verdrinkingen meegemaakt om niet meer te schrikken. Het slachtoffer van vandaag had niet lang in het water gelegen, dat scheelde. De identificatie moest nog plaatsvinden, maar de collega's ter plekke hadden al gezien wie het was, aangezien haar foto nog geen anderhalf uur geleden was geüpload in het systeem onder het kopje 'vermiste personen'. Stralend gezicht, brede lach, knappe vrouw.

Ze heette Hilde en ze kwam uit Antwerpen, had Suzanne in de auto begrepen van Jaap, haar collega die nu naast haar liep en steeds wat harder begon te hijgen. De melding van vermissing was gedaan door Hildes man, met wie ze hier op vakantie was. Ze was gaan hardlopen, vroeg in de ochtend. Halfzeven, wat de echtgenoot wist omdat hij nog sliep en zijn vrouw hem een berichtje had gestuurd dat hij zou lezen als hij wakker werd. Dan hoefde hij zich niet ongerust te maken, stond erin. Ironisch, achteraf gezien. Of misschien was bitter een betere omschrijving.

Het had anderhalf uur geduurd voor de echtgenoot zich toch zorgen was gaan maken, twee uur tot hij zelf was gaan zoeken en nog eens een halfuur tot hij de politie had gebeld. Het was nooit makkelijk om bij een dergelijke melding de urgentie in te schatten. Het was niets voor haar om weg te blijven, had de echtgenoot gezegd. Als Suzanne een inschatting moest maken, zou ze zeggen dat in de helft van de vermissingszaken het niets voor diegene was om zomaar de benen te nemen. In slechts een klein deel van de gevallen was de verdwijning daadwerkelijk onvrijwillig.

Gelukkig was zij niet verantwoordelijk voor de beslissing om al dan niet te gaan zoeken. Er waren protocollen, natuurlijk, maar zoals zo vaak had je daar in de praktijk maar weinig aan. Het protocol schreef voor dat er bij kinderen meteen begonnen werd met zoeken en dat er bij volwassenen een afwachtend beleid werd gevoerd, tenzij er een aanleiding was om onmiddellijk op te schalen. Dit leek Suzanne een protocol van het soort waar je alle kanten mee op kon. In het geval van de vermiste Hilde had de verantwoordelijk inspecteur in samenspraak met de officier van justitie besloten eerst maar eens een klein team op te zetten, dat naar haar zou uitkijken en onder tussen wat dingen zou uitzoeken. Toen Hildes echtgenoot – Wout, had Suzanne inmiddels begrepen – twintig minuten later had gebeld om te zeggen dat hij haar kleding had gevonden, waren er een paar rechercheurs aan het team toegevoegd.

Haar hardloopteekleding en haar schoenen lagen helemaal aan de rand van het strand, keurig opgevouwen en opgestapeld. Haar ondergoed zat erbij. Suzanne stond zichzelf

tegelijkertijd wel en niet toe alvast een voorstelling te maken van wat er gebeurd kon zijn.

Nog een meter of dertig. Ze kneep haar ogen samen. Ondanks haar zonnebril had ze last van het felle licht. De collega's en de palen benamen haar het zicht op wat daar op de grond moest liggen. 'Ik snap niet dat jij dit kunt', had Ger, haar beste vriend, onlangs nog gezegd. 'Altijd maar dat bloed.'

Maar bloed was niet erg. Dat was iets technisch. Een hoeveelheid die je kon inschatten, een spattenpatroon dat je kon analyseren. Van de meeloopdagen bij de technische recherche in het kader van haar opleiding had ze genoten. De analyses, de verklaring die school in een halve millimeter menselijk materiaal onder een vingernagel, hoe een afgebroken mensenhaar of de vorm van een bloeddruppel de sleutel tot de oplossing van de zaak kon zijn – fascinerend, dat vond ze nog steeds. Toch had ze niet voor die richting gekozen. Ze hield van haar eigen werk. Het vragen, het puzzelen, het eindeloos zoeken, het wroeten. Het samenwerken, intensief, soms letterlijk dag en nacht. De kick als een zaak was opgelost.

Er was lang niet altijd bloed, trouwens. Hier, op het randje van land en zee, was water de grotere vijand. Als je niet oplette dan. Elk seizoen verdronken er wel een paar badgasten, hoeveel waarschuwingscampagnes de Reddingsbrigade en de politie ook opzetten. De zee was nu eenmaal geen zwembad. Het verontrustte Suzanne weleens hoeveel mensen nog nooit van muien hadden gehoord of dat toeristen zich er niet bewust van waren hoe gevaarlijk paalhoofden konden zijn.

Ze was er nu bijna. Twee collega's zetten net een scherm

neer dat haar het zicht op de plaats delict benam. Ze knikte hun toe. Legitimatie was niet nodig, ze kende beide mannen al jaren. Zo groot was het korps niet.

De plaats delict was maar klein: het lichaam en een paar meter eromheen. De vrouw lag op haar rug, haar hoofd richting de duinen, haar benen gebogen, haar gezicht naar links gedraaid. De rechterzijkant van haar romp was geschaafd en gebutst door de paalhoofden. Haar gezicht vertoonde blauwe plekken aan diezelfde kant.

Suzanne sloot even haar ogen. Iedereen had zo z'n eigenaardigheden. Er was een collega die in twintig jaar bij de recherche nooit een lijk had aangeraakt, ook niet met handschoentjes. Alles kon hij aan, als hij maar geen fysiek contact hoefde te hebben. Niet aanraken was de afstand die hij nodig had om te kunnen loslaten.

Zijzelf had het met ogen. In het begin had ze vaak nachtmerries gehad van die starende ogen, en de ultieme doodsheid die eruit sprak. Ze had er niet over gepraat, omdat ze als groentje vond dat ze er maar aan moest wennen. Tot een oudere collega een keer had bemerkt hoeveel mentale drempels ze over moest, voor ze naar een lijk durfde te kijken. Achteraf had hij haar gevraagd of het wel ging met haar en die vraag was voor haar genoeg geweest om in snikken uit te barsten. Het was een enorme geruststelling geweest om te horen dat haar collega – en met hem vele anderen – in het begin ook last had gehad van die angsten. Dat het normaal was, dat ze er niet in haar eentje mee hoefde te dealen.

‘Als je hun blik ontwijkt, gaat het beter’, had haar collega haar geleerd, en dat was ook zo. Sindsdien probeerde Suzanne altijd om oogcontact met een lijk te vermijden.

In de negen jaar dat ze nu als rechner werkte, was ze er steeds handiger in geworden. Tegenwoordig ging het zo goed als vanzelf. Achteraf, op een foto, ging het beter. Dan was de afstand al gecreëerd, dan kwam de blik minder binnen.

De vrouw was blank, redelijk jong, begin dertig. Blond haar dat nu nat en vol zand en klitten slordig rond haar hoofd gedrapeerd lag. Er moest een elastiekje zijn geweest, dacht Suzanne onwillekeurig. Wie ging er nu hardlopen met los haar?

De huid was groezelig, blauwig ook. Kapotte lippen, daar moesten ze later nog naar kijken. Het zou de patholoog ook zeker opvallen. Haar blik gleed over het naakte lichaam. Ze was slank, op het smalle af. Kleine borsten, lange benen, roodgelakte teennagels. Dichtbij klonk het klikken van een camera. Bert, de vaste fotograaf, schoot zijn klinische plaatjes. Veraf, meer ingezoomd, details of juist foto's van de meters rondom het lichaam, en nog verder. Foto's die de komende uren – dagen – uitgebreid bestudeerd zouden worden. Het lichaam zelf ook. Dat zou straks naar het mortuarium gaan, waar de patholoog-anatoom zijn onderzoek zou doen. De zichtbare beschadigingen aan de zijkant verdienden extra aandacht, al vormden de paalhoofden een logische verklaring. Suzanne keek naar de dubbele rij houten palen, van de waterlijn tot halverwege het strand, en op sommige plekken verder dan dat. De twee evenwijdige rijen stonden een meter of tien bij elkaar vandaan. Karakteristiek voor dit gebied, fotogeniek bovendien. Nuttig, omdat ze waren geplaatst om de erosie tegen te gaan. Ze maakten de getijdenstromen minder sterk, waardoor er minder

zand werd meegenomen. Maar ze waren ook gevaarlijker dan ze leken. Bij vloed verdwenen de rijen onder water, onzichtbaar voor nietsvermoedende zwemmers, die er soms hard mee in aanraking kwamen. Rondom de palen was de stroming onvoorspelbaar, ook iets om rekening mee te houden. Suzanne wierp nog een blik op de verwondingen – voornamelijk schaafwonden en blauwe plekken. Het zou weinig moeite kosten om vast te stellen of een botsing met de paalhoofden daar inderdaad de oorzaak van was, en ook of dat voor of na het overlijden was gebeurd. Voor, vermoedde ze, vanwege de bloeduitstortingen. De verwondingen op zich waren gemeen, maar zagen er op het oog allerminst dodelijk uit.

‘Ik heb het wel’, zei Bert, die door de foto’s op zijn camera scrolde. Suzanne zette een stap achteruit. Leden van de technische recherche liepen rond en pikten zo nu en dan iets op van het zand, maar iedereen wist dat de kans op sporen nihil was. Het water had alles al lang en breed meegenomen.

‘Zullen we?’ vroeg Jaap, die weer achter haar opdook. Zojuist, bij de teambriefing, had de inspecteur de koppels gemaakt en de taken verdeeld. Zij en Jaap waren verantwoordelijk voor het zoeken en horen van getuigen. Suzanne knikte. Een man en een vrouw liepen om het scherm heen in de richting van het lichaam, een brancard met daarop een zwarte bodybag tussen hen in.

Suzanne liep weg tot het punt waarop de schermen haar zicht op de duinen niet langer blokkeerden. Dit stuk van het strand was zeker niet het drukste en de kans op getuigen die al om halfzeven over het wandelpad door het duin hadden gelopen, was niet zo groot. Ze keek naar de

strandtent die zo'n honderd meter naar links lag. Gesloten tot tien uur.

'Laten we daar maar beginnen', zei Jaap, met een knik in de richting van de inmiddels behoorlijk grote groep nieuwsgierigen. Suzanne liep achter hem aan. Ze bemerkte de opwinding bij de groep toen ze naderden. Het was een vreemd soort opwinding: sensatiezucht vermengd met iets van afschuw. Ondanks de schermen had het publiek allang door wat er gaande was.

'Is het die hardloper?' vroeg iemand. Op social media was al een haastig in elkaar geflanst opsporingsbericht verspreid, Suzanne ging ervan uit dat de echtgenoot de afzender was.

Ze gaf geen antwoord. Zonder overleg verdeelden Jaap en zij hun taken. Suzanne hield haar informatie kort en zakelijk en liet het praten aan anderen over. Maar hoe graag iedereen ook iets wilde bijdragen, niemand wist iets, niemand had iets gezien, niemand kende de vrouw. Vanuit haar ooghoek zag ze een zwarte pick-up in de richting van de schermen rijden. In gedachten zag ze de bodybag voor zich, het laatste stukje van de rits dat werd dichtgetrokken.

Het wende nooit.